Cena zł 30,—

Tygodnik Gospodarczy

Rok IV   Poznań, dnia 17 stycznia 1948   Nr 3

TREŚĆ:

Aktualne zagadnienia socjalne

Ubezpieczenie rodzinne.

W 76 numerze Dziennika Ustaw ukazało się rozporządzenie Prezydium Rady Ministrów wydane na podstawie dekretu o ubezpieczeniu rodzinnym, a wprowadzające z dniem 1 stycznia 1948 r. obowiązek wpłacania ze strony pracodawców na rzecz Funduszu Ubezpieczenia Rodzinnego składki ubezpieczeniowej w wysokości 10% od zarobku. Podstawa wymiaru jest taka sama jak w ubezpieczeniu na wypadek choroby i macierzyństwa. Sposób obliczania składki, termin i miejsce wpłat, również jak w ubezpieczeniu chorobowym.

Oczekiwane od dawna rozporządzenie wprowadza więc tylko obowiązek uiszczania składek od 1 stycznia: określa ich wysokość, nie mówi natomiast nic o wypłatach zasiłków na rzecz ubezpieczonych, tj. na rzecz osób mających na utrzymaniu dzieci objęte ubezpieczeniem.

Należy się spodziewać, że w najbliższym czasie ukażą się dalsze rozporządzenia, w szczególności, że uregulowana będzie sprawa wysokości zasiłków, co jest szczególnie ważne dla pracodawców, którzy w drodze dobrowolnej umowy płacą dodatki rodzinne swoim pracownikom.

Dekret przewiduje, że jeśli te dodatki umowne okażą się wyższe od zasiłków z tytułu ubezpieczenia rodzinnego, pracodawca będzie obowiązany do wypłacania tylko różnicy. Jest ona jednak nie do obliczenia tak długo, jak długo wysokość zasiłków jest nieznana. Byłoby bardzo pożądane, by sprawa ta została jak najszybciej załatwiona, bowiem płacenie wysokiej stawki ubezpieczeniowej oraz dodatków rodzinnych umownych stwarza dla pracodawców nadmierne obciążenie.

Rozwiązywanie umów o pracę z pracownicami ciężarnymi.

Jak wiadomo, ustawa z dnia 2 lipca 1924 r. w przedmiocie pracy kobiet i młodocianych przewidywała, że kobieta w stanie ciąży ma prawo przerwać pracę z chwilą złożenia świadectwa lekarskiego, że spodziewać się może rozwiązania nie później niż w ciągu 6-ciu tygodni. Równocześnie przepisy tej ustawy pozwalały kobietom w stanie ciąży na korzystanie z przerw w pracy nie dłuższych aniżeli 6 dni w ciągu jednego miesiąca. Te same przepisy nie zezwalały na zatrudnianie kobiet w ciągu 6-ciu tygodni od dnia porodu. W ciągu tych wszystkich wymienionych przerw pracodawcy nie wolno było rozwiązać ani wymówić służbowego stosunku pracy pracownicy ciężarnej.

W praktyce przy stosowaniu przepisów tej ustawy zachodziły wątpliwości głównie co do sprawy rozwiązania umów. Mianowicie niejednokrotnie interpretowano przepisy ustawy z 1924 r. w ten sposób, że okres ochronny u kobiety - pracownicy rozpoczyna się z chwilą złożenia wymaganego świadectwa lekarskiego z tym oczywiście, że okres ten nie zacznie się wcześniej niż 6 tygodni przed porodem. Jeżeli jednak pracownica złożyła świadectwo lekarskie na przykład 2 tygodnie przed porodem, to za początek okresu ochronnego przyjmowano dzień złożenia świadectwa.

Drugą wątpliwością nasuwającą się w praktyce była sprawa umów wypowiedzianych przed rozpoczęciem się okresu ochronnego, a których termin upływu wypowiedzenia przypadał w tym okresie. Wątpliwości dotyczyły również umów zawartych na czas określony, które miały wygasnąć automatycznie w okresie ochronnym pracownicy ciężarnej.

Liczne zapytania i wątpliwości zostały ostatecznie wyjaśnione pismem okólnym Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej (Nr 106/47 z 5. listopada 1947 r.) w sposób następujący:

Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej uznało okres 6 tygodni przed porodem i 6 tygodni po porodzie za okres ochronny w pełnym tego słowa znaczeniu, bez względu na datę złożenia przez pracownicę ciężarną świadectwa lekarskiego. W

okresie tych 12-stu tygodni żadna umowa o pracę nie może więc być ani wypowiedziana ani też rozwiązana. Wobec tego zarówno w przypadku gdy termin rozwiązania umowy, zawartej na czas określony bądź też termin upływu okresu wypowiedzenia umowy, zawartej na czas nieokreślony, przypada w okresie ochronnym, — termin rozwiązania umowy powinien być przesunięty bezpośrednio poza okres ochronny.

Przykładowo wygląda to w ten sposób, że jeżeli pracodawca wypowiedział umowę pracownicy umysłowej ciężarnej na 4 miesiące przed porodem, a termin upływu wypowiedzenia przypadał na 1 miesiąc przed porodem, wówczas ten ostatni termin zostałby przesunięty poza okres ochronny, tzn. 6 tygodni po porodzie.

Data złożenia świadectwa lekarskiego, stwierdzającego, że pracownica oczekuje rozwiązania w ciągu 6-ciu tygodni, ma jedynie znaczenie, gdy pracownica życzy sobie przerwać pracę.

Wypowiadanie i rozwiązywanie umów w okresie choroby pracownika.

Obowiązujące przepisy dotyczące pracowników umysłowych i robotników (rozporządzenie Prezydenta R. P. z dnia 16. III. 1928 r. o umowie o pracę pracowników umysłowych i rozporządzenie Prezydenta R. P. z dnia 16. III. 1928 r. o umowie o pracę robotników — Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 324 i 323) stanowiły w odniesieniu do pracowników umysłowych o zakazie wypowiadania umowy o pracę podczas choroby pracownika, o ile choroba lub wykluczenie od zajęć przez władzę sanitarną nie trwały dłużej niż 3 miesiące; w odniesieniu do robotników: o zakazie wypowiadania umowy o pracę w ciągu 4-ch tygodni niezdolności robotnika do zarobkowania, spowodowanej przez nieszczęśliwy wypadek lub chorobę. Wynika z tego, że po upływie 4-ch tygodni choroby robotnika względnie 3-ch miesięcy choroby pracownika umysłowego pracodawca mógł wypowiedzieć umowę o pracę nawet, gdyby choroba trwała w dalszym ciągu. W odniesieniu do pracowników umysłowych wypadek choroby trwającej dłużej niż 3 miesiące stanowił nawet ważny powód rozwiązania umowy o pracę z miejsca bez wypowiedzenia.

Jeżeli chodzi jednak o okres 4 tygodni i 3 miesięcy, to oczywiście istniała podobna dysproporcja, jak np. to miało miejsce w wymiarach urlopowych dla tych dwóch kategorii pracowników. Dysproporcję tę poważnie zniwelował dekret z dnia 22. października 1947 r. (Dz. U. R. P. nr 65 poz. 388), który ten jakby okres ochronny w czasie choroby robotnika przedłużył. Na podstawie przytoczonego dekretu, o ile robotnik pozostaje w nie przerwanym stosunku pracy wtym samym zakładzie co najmniej przez rok czasu — pracodawca nie ma prawa wypowiedzieć mu umowy o pracę w ciągu 3-ch miesięcy niestawiennictwa robotnika do pracy wskutek nieszczęśliwego wypadku lub choroby. O ile stosunek pracy robotnika trwa poniżej jednego roku — pracodawca nie ma prawa wypowiedzieć umowy o pracę tak jak dotychczas w ciągu 4-ch tygodni nieobecności, spowodowanej nieszczęśliwym wypadkiem lub chorobą.

Rozwiązanie umowy o pracę z pracownikami aresztowanymi.

W wypadku aresztowania pracownika, pracodawca nie wiedząc, kiedy zakończy się śledztwo, nie wiedząc również nic konkretnego odnośnie winy lub też niewinności pracownika, stawał wobec zagadnienia a właściwie dwóch zagadnień: kwestii wynagrodzenia pracownika w okresie aresztowania oraz możliwości rozwiązania z nim umowy z powodu aresztowania. Zwłaszcza w przedsiębiorstwach mniejszych brak jednego nawet pracownika odbijał się na normalnym toku pracy przedsiębiorstwa, a nieświadomość przysługujących w tym okresie pracownikowi praw, powstrzymywała pracodawcę od zaangażowania pracownika nowego. Niezależnie od tego powstawały liczne spory między pracodawcami i pracownikami, zwłaszcza w wypadku, gdy pracownik stawił się ponownie do pracy na skutek umorzenia sprawy w śledztwie. Rozpatrzmy zagadnienie pierwsze, tzn. kwestię wynagrodzenia pracownika za okres przerwy w pracy z powodu aresztowania.

W wypadku robotników nie jest to zagadnieniem, gdyż pracodawca płaci robotnikowi za pracę spełnianą, a nawet w czasie nieobecności z powodu choroby świadczenia przypadają robotnikowi nie od pracodawcy, lecz z Ubezpieczalni Społecznej. Wątpliwość mogłaby powstać jedynie w odniesieniu do robotników, którzy pobierają stałe uposażenie tygodniowe względnie miesięczne. Podobne wątpliwości można mieć w odniesieniu do pracowników umysłowych, zwłaszcza że wiadomo jest, że nieobecność nawet w ciągu 3-ch miesięcy z powodu choroby lub np. odbywania ćwiczeń wojskowych jest płatna przez pracodawcę.

Zagadnienie na pozór proste, jednakże niejednakowo było komentowane. Niektórzy wyrażali pogląd, że zaprzestanie świadczeń umownych ze strony pracownika, tzn. pracy, nie powinno automatycznie powodować zaprzestania świadczeń umownych pracodawcy, tzn. wypłaty wynagrodzenia, a w każdym bądź razie do chwili rozwiązania umowy o pracę przez pracodawcę na skutek niestawiennictwa pracownika do pracy a więc niewypełniania przez niego istotnych warunków wynikających z umowy. W tej interpretacji pracownik umysłowy oraz robotnik pobierający stałe uposażenie miesięczne lub tygodniowe pobierałby wynagrodzenie w okresie aresztowania tak długo, jak długo pracodawca nie rozwiązałby z nim umowy o pracę.

Odmienny pogląd od przytoczonego opierał się na orzecznictwie Sądu Najwyższego jeszcze z okresu przedwojennego, stwierdzającym, że pracownikowi nie przysługuje prawo do wynagrodzenia za okres nieobecności z powodu aresztowania. Również artykuł 19 rozporządzenia z dnia 16. III. 1928 r. o umowie o pracę pracowników umysłowych w sposób wyczerpujący przytacza, w jakich wypadkach pracownik umysłowy zachowuje prawo do wynagrodzenia przez okres 3 mie-

Przedsiębiorstwa rzemieślnicze

Nazwa rzemiosła	Zysk b-to	Zysk n-to
1. bednarstwo	—	35
2. blacharstwo i dekarstwo	—	35
3. chemiczne pralnie	—	35—40
4. cukiernictwo	80	25
5. cholewkarstwo	—	35
6. czapnictwo	70	35
7. fotografowanie	—	40
8. fryzjerstwo		
a) męskie	—	25—30
b) damskie	—	25—40
9. garncarstwo	—	35
10. gorseciarstwo	—	40
11. grawerstwo	—	50
12. introligatorstwo	—	35
13. jubilerstwo	—	50
14. kaflarstwo	—	25
15. kamieniarstwo	—	35
16. kapelusznictwo		
a) męskie	—	35
b) damskie	—	35—50
17. kołodziejstwo	—	35
18. kominiarstwo	—	35
19. kowalstwo	—	35
20. krawiectwo		
a) męskie	—	35
b) damskie	—	50
21. kuśnierstwo	—	50
22. lakiernictwo	—	35
23. malarstwo	—	35
24. murarstwo	—	50
25. piekarstwo		
a) z wypiekiem przydziałowym	—	10
b) bez wypieku przydziałowego	—	20
26. powroźnictwo	—	40
27. rymarstwo, siodlarstwo	—	35
28. rzeźnictwo i masarstwo	30—40	10—12
29. ślusarstwo	—	35
30. stolarstwo (meblowe i budowlane)	100	35
31. szczotkarstwo	100	35
32. szewstwo	—	35
33. szklarstwo	—	35
34. tapicerstwo	—	35
35. wulkanizatorstwo	—	35—40
36. zduństwo	—	50
37. zegarmistrzostwo	—	50

Wolne zawody i zajęcia

Nazwa i zajęcie	Zysk netto
1. adwokaci	70—80
2. felczerzy	70—80
3. geometrzy	60—70
4. inżynierowie	60—70
5. lekarze	
„ analitycy	50—60
„ interniści i pediatrzy	70—80
„ chirurdzy, okuliści, dermatolodzy, laryngolodzy, rentgenolodzy	60—70
6. lekarze dentyści	50—60
7. technicy dentystyczni	50—60
8. lekarze weterynarze	70—80
9. położne	60—70
10. technicy budowlani	60—70
11. agenci pośrednicy	60—70
12. komiwojażerowie	50—60

Wiadomości skarbowe

W sprawie obligacyj P. P. O. K.

W związku z napływającymi zapytaniami władze skarbowe wyjaśniły, że przyjmowanie obligacyj Premiowej Pożyczki Odbudowy Kraju na zabezpieczenie kredytów udzielanych przez instytucje zgodnie z obowiązującymi w tym względzie przepisami i instrukcjami, przede wszystkim zaś na zabezpieczenie kredytów inwestycyjnych, może mieć miejsce w stosunku 75 procent ich wartości nominalnej:

Samo jednak posiadanie tylko obligacyj P. P. O. K., nie stanowi tytułu do żądania kredytu.

Sprzedaż napojów alkoholowych.

W związku z napływającymi petycjami związków i organizacji o udzielenie zezwolenia na detaliczną sprzedaż napojów alkoholowych w naczyniach zamkniętych oraz petycjami spółdzielni o udzielenie zezwolenia na detaliczną sprzedaż napojów alkoholowych z wyszynkiem — władze skarbowe wyjaśniły co następuje:

Nieodzownym warunkiem uzyskania przez związek lub inną organizację nie będącą spółdzielnią zezwolenia na detaliczną sprzedaż napojów alkoholowych w naczyniach zamkniętych jest utworzenie przez ten związek spółdzielni, której statut przewiduje możność sprzedaży napojów alkoholowych i która przystąpi do Związku Rewizyjnego Spółdzielni R. P.

Odwrotnie spółdzielcze przedsiębiorstwa gastronomiczne, czynne na podstawie koncesji gastronomicznych, mogą uzyskać zezwolenia na detaliczną sprzedaż napojów alkoholowych z wyszynkiem na podstawie umowy ze Związkiem Inwalidów Wojennych, na warunkach podanych w cz. II. p. b) zarządzenia ministra skarbu z dnia 24 grudnia 1945 r. — w ramach kontyngentu.

Udzielenie koncesyj bezwyszynkowych związkom i organizacjom nie będącym spółdzielniami oraz koncesyj wyszynkowych w lokalach otwartych spółdzielniom, które nie zawarły umowy ze Związkiem Inwalidów Wojennych prowadziłoby do niepożądanego wzajemnego wkraczania przez obu generalnych koncesjonariuszów (spółdzielczość i Związek Inwalidów Wojennych) na zastrzeżony dla każdego z nich teren działania.

Wyroby perfumeryjno-kosmetyczne, etykiety.

Naczelne władze skarbowe wyjaśniły, że umieszczanie na etykiecie głównej na wyrobach perfumeryjno-kosmetycznych ze spirytusu nazwy firmy zamawiającej, nie uprawnionej, podczas gdy nazwa wytwórni uprawnionej do wyrobu artykułów perfumeryjno-kosmetycznych i która dany artykuł faktycznie wytwarza, jest oznaczona tylko na etykietce dodatkowej, np. „rozlew f. Orosa", jest sprzeczne z duchem obowiązujących przepisów, ponieważ w ten sposób wytwórnia, istniejąca legalnie, wprowadza na rynek jako wytwórnię firmę nie posiadającą uprawnień wytwórcy.

W związku z tym władze skarbowe przypominają, że do wyrobów perfumeryjnych mają zastosowanie postanowienia rozporządzenia ministra skarbu z dnia 10 września 1932 r. w brzmieniu rozporządzenia ministra skarbu z dnia 16-go kwietnia 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 33, poz. 235).

Przerób wina na ocet.

W sprawie podniesionych wątpliwości w sprawie przerobu wina na ocet, władze skarbowe wyjaśniły, co następuje:

Ocet, zarówno uzyskiwany przez rozcieńczenie esencji octowej, jak i otrzymywany ze spirytusu, obciążony jest pośrednią na rzecz Skarbu Państwa poprzez opodatkowanie podstawowego produktu akcyzą (esencja octowa), bądź opłatą monopolową, mieszczącą się w cenie spirytusu, przerobionego na ocet.

Z tego powodu jest rzeczą słuszną, aby również ocet, uzyskiwany w drodze fermentacji octowej płynów alkoholowych, jak np. wina, był pośrednio obciążony akcyzą, tym więcej, że jest to produkt gatunkowo szlachetniejszy i korzysta w handlu ze znacznie wyższej ceny.

W związku z tym Ministerstwo Skarbu nie zamierza korzystać z przysługującego mu w myśl art. 10 ust. 2 pra-

wa akcyzowego prawa do zwalniania od akcyzy wina, przeznaczonego do przerobu na ocet.

Z uwagi na przytoczone wyżej motywy, które skłoniły Ministerstwo Skarbu do zajęcia powyższego stanowiska, również *wino skwaśniałe*, przeznaczone do wyrobu octu, nie będzie zwalniane od akcyzy.

Stanowisko niniejsze nie narusza w niczym zasady, ustalonej w art. 10 ust. 1 lit. b) prawa akcyzowego.

Ministerstwo Skarbu mając na uwadze okoliczność, że butelkowanie, etykietowanie i bandrolowanie wina, przeznaczonego do przerobu na ocet naraża przesiębiorcę na znaczne wydatki, zezwala na wydawanie do wolnego obrotu z wytwórni i wolnych składów napojów winnych, przeznaczonych do przerobu na ocet, w naczyniach nie zaopatrzonych w opaski akcyzowe pod następującymi warunkami:

1. napoje te mogą być przesłane tylko wytwórniom octu fermentacyjnego, posiadającym przewidziane art. 19 rozp. Prezydenta R. P. z dnia 11. 7. 32 zezwolenie ministra skarbu na wyrób octu lub tym wytwórniom octu spirytusowego, które uzyskały wymagane zezwolenie izby skarbowej na wytwarzanie innych rodzajów octu fermentacyjnego;

2. przypadająca od tych napojów akcyza ma być uiszczona gotówką w przepisanym terminie;

3. napoje te podlegają urzędowej odprawie i urzędowemu przyjęciu, na warunkach, stosowanych przy przesyłaniu produktu akcyzowego pod węzłem akcyzy;

4. napoje te mają być przy odbiorze w octowni skażone w obecności kontroli akcyzowej, w taki sposób, aby zawierały przynajmniej 20 g bezwodnego kwasu octowego na 1 litr bądź 1 kg płynu. Skwaśniałe napoje nie podlegają dodatkowemu skażeniu, jeżeli zawierają wymienioną ilość kwasu octowego, w przeciwnym razie polegają skażeniu uzupełniającemu. Na okoliczność skażenia należy spisać odpowiedni protokół oraz pobrać próbkę skażonego napoju, którą należy przechowywać w przedsiębiorstwie pod zamknięciem urzędowym przez 3 miesiące od chwili pobrania;

5. wytwórnie lub wolne składy napojów winnych, które nie zastosują się do któregokolwiek z powyższych warunków, tracą automatycznie prawo do wydawania wina, przeznaczonego do przerobu na ocet w stanie niezbutelkowanym i nie zaopatrzonym w opaski akcyzowe.

Opodatkowanie miarek zbożowych

Rozporządzeniem Ministrów Aprowizacji oraz Przemysłu i Handlu z dnia 28 sierpnia 1947 r., podzielono młyny na dwie grupy. Młyny handlowe muszą się ubiegać o zezwolenie „C" oraz młyny gospodarcze, które musiały się rejestrować w danej Izbie Przemysłowo-Handlowej.

Zezwolenie „C" w myśl rozporządzenia uprawnia do:

1. skupu i zakupu zboża dla jego przemiału we własnym przedsiębiorstwie od producentów rolnych na terenie powiatu, na którym znajduje się siedziba przedsiębiorstwa oraz od przedsiębiorstw posiadających zezwolenie „A";
2. zbywania produktów przemiału przedsiębiorstwom posiadającym zezwolenie „A" i „B" oraz innym uprawnionym do nabycia. Inni uprawnieni są to przedsiębiorstwa przetwarzające produkty przemiału (piekarnie, cukiernie, makaroniarnie itp.).

Młyny nie posiadające zezwolenia „C" (młyny gospodarcze) mają prawo zbywania zboża i produktów przemiału pochodzących z opłat przemiałowych przedsiębiorstwom posiadającym zezwolenie „B".

Fundusz Aprowizacyjny natomiast zabrania kupować zboże na wolnym rynku, tylko przez transakcje wiązane, tzn. po cenie ustalonej z wyrównaniem węgla, skóry, tekstylii i otrąb. Zboże zakupione w ten sposób trzeba zaoferować Funduszowi Aprowizacyjnemu, który niejednokrotnie daje polecenie przemiału. Fundusz Aprowizacyjny mąki od młyna nie kupuje w żadnym wypadku.

Zarządzeniem Ministra Przemysłu i Handlu i Ministra Aprowizacji z dnia 24. 11. 47 § 2 w Monitorze Polskim Nr 140 produktów przemiału nie wolno zbywać innym uprawnionym (tzn. piekarniom i makaroniarniom itp.).

Młyny gospodarcze *na ustne* polecenia Funduszu Aprowizacyjnego odmiennie do rozporządzenia muszą zboże uzyskane z miarek zaoferować Funduszowi Aprowizacyjnemu i nie wolno im sprzedawać mąki przedsiębiorstwom posiadającym zezwolenie „B".

W tym stanie rzeczy stopa procentowa podatku obrotowego kształtuje się jak następuje:

O ile młyn sprzedał Funduszowi Aprowizacyjnemu zboże przypuśćmy z miarek, obowiązany jest opłacić 2% podatku obrotowego od sumy zboża lub o ile tansakcję przeprowadzono przez giełdę 1% z uwagi na to, że to jest czynność handlowa. Jeżeli natomiast Fundusz Aprowizacyjny zleci zakupione przez niego zboże do przemiału, płaci młyn 4% podatku obrotowego od sumy za przemiał, z uwagi na to, że to jest czynność usługowa. Natomiast gdyby młyn sprzedał zboże przerobione, w postaci produktów płaci 3% podatku obrotowego lub 1½%, o ile transakcja przeprowadzona była przez giełdę.

W sprawie oszczędnej gospodarki opałowej w zakładach przemysłowych

Jak wykazała już dłuższa praktyka, uzyskiwane kontyngenty opałów pokrywają zapotrzebowanie w najniższym procencie w sortymentach grubych, nieco wyższym w sortymentach średnich, w najwyższych — w miałach węglowych. W wielu wypadkach zakłady przemysłowe, wykorzystując istniejące już instalacje palenisk muszą stosować na cele produkcyjne sortymenty węgla grube lub średnie, stosunkowo trudne do uzyskania i nie wystarczające ilościowo, co powoduje z jednej strony duże trudności w związku z zaspokojeniem istotnych potrzeb, z drugiej strony niepotrzebne zużywanie tak poszukiwanych sortymentów, które można by z powodzeniem zastąpić miałami, wytwarzanymi przez przemysł węglowy w ilościach pokaźnych a mało poszukiwanych w zbycie.

W związku z powyższym Wydział Koordynacji — Izby Przem.-Handl. w Warszawie zwraca się do zakładów przemysłowych o przestawienie się w miarę możności na używanie na cele produkcyjne miałów węglowych, względnie sortymentów średnich, instalując odpowiednie większe ruszty lub stosując podmuch. Choć te nowe instalacje są dość kosztowną inwestycją, jednakże zamortyzuje się ona w stosunkowo szybkim czasie, biorąc pod uwagę:

1. większą możliwość zaspakajania procentowego przydziału węgla,
2. niższą cenę węgla w sortymentach średnich niż grubych a miałów niż średnich,
3. oszczędność na konwojach transportów węglowych.

Komunikaty i różne wiadomości

Obrót bezgotówkowy — wpłata podatków.

Z chwilą wprowadzenia obowiązku uczestniczenia w obrocie bezgotówkowym, ogłoszonego dekretem z dnia 2 lutego br. (Dz. Ust. R. P. nr 16, poz. 61) podatnicy ze sfer kupieckich i przemysłowych mają obowiązek przekazywania podatków — w drodze przelewu bankowego.

Zmiana ta wpłynęła o tyle ujemnie na dotychczasowy sposób księgowania obrotów podatkowych, że kasy skarbo-

we nie zawiadamiały podatnika o dokonanym przelewie bankowym i o sposobie jego zarachowania, wskutek czego powstał chaos w księgowości, który zmuszał podatnika do osobistego, połączonego ze stratą czasu, uzgodnienia swych obrotów podatkowych w kasie skarbowej.

Na propozycję, aby kasy skarbowe w powyższych przypadkach postępowały analogicznie jak banki prywatne i państwowe, bowiem postępowanie kas skarbowych pod względem obsługi podatników nie powinno się różnić w niczym od sprawnej obsługi interesantów instytucji finansowych, Izba Skarbowa wyjaśniła, że Ministerstwo Skarbu, przewidując trudności, spowodowane wprowadzeniem w życie powyższego dekretu, okólnikiem nr 195 z dnia 9. ub. r. nr L. D. III 1870/7/47 (Dziennik Urzędowy Ministerstwa Skarbu nr 18, poz. 225 z r. 1947) nałożyło na kasy Urzędów Skarbowych i Rewizyjnych obowiązek przesyłania podatnikom — bez względu na to, czy tego żądają lub nie — zawiadomień o każdym wypadku otrzymania wpłaty podatkowej, dokonanej w drodze przelewu bankowego. Zawiadomienia te winny być sporządzone według określonego wzoru i podawać sposób zarachowania wpłaty z rozbiciem ogólnej sumy na poszczególne rodzaje podatków lub opłat, dodatki za zwłokę, koszty egzekucyjne itp.

Urząd Skarbowy przesyła zawiadomienia podatnikom w dniu zarachowania wpłaty przez kasę skarbową po zaopatrzeniu ich w odcisk datownika kasowego (stempla) oraz w podpisy odpowiedzialnych za kasę urzędników.

Ponieważ kasy skarbowe nie stosują się do powyższego zarządzenia, należy domagać się przesyłania powyższych zawiadomień z powołaniem się na powyższy okólnik Ministerstwa Skarbu.

Ceny maksymalne w obrocie handlowym drożdżami. Zarządzenie Ministerstwa Przemysłu i Handlu — Biuro Cen. L. dz. CE/II/1/211/341.

Biuro Cen ustala z dniem 15 grudnia 1947 r. w obrocie handlowym, hurtowym i detalicznym drożdżami następujące ceny maksymalne:

Cena hurtowa zł 392 za 1 kg — loco skład hurtownika z opakowaniem.

Cena detaliczna zł 5 za 1 dkg.

Wymienione wyżej ceny obejmują wszystkie koszty handlowe i obowiązują wszystkie punkty hurtowej i detalicznej sprzedaży drożdży.

Odczynniki analityczne.

Zawiadamia się, że Fabryka Odczynników Chemicznych, Gliwice Sowińskiego 11, zajmuje się produkcją szeregu odczynników do celów analitycznych, których produkcję i ilość znacznie zwiększy w roku 1948.

Częściowa etatyzacja rozlewni piwa.

Jak się dowiadujemy, Centralny Zarząd Państwowego Przemysłu Fermentacyjnego zamierza utworzyć własne hurtownie w większych miastach, w szczególności na terenie województwa poznańskiego w Poznaniu, Gnieźnie i Kaliszu. Utworzenie takiej hurtowni uzasadnia się koniecznością planowej administracji i złym poziomem technicznym hurtowni prowincjonalnych. Hurtownie te będą uruchamiane stopniowo.

Smoła pogazowa.

Gazownia w Ełku pismem z dnia 30. 7. 47 r., L. dz. 919/47 do Izby Przemysłowo-Handlowej w Warszawie zawiadamia, że posiada większą ilość smoły pogazowej do oddania po cenie 5.000,— zł za 1 tonę loco składnica.

Przy dostarczeniu beczek przez odbiorcę Gazownia dolicza za napełnienie i załadowanie na wagon 500,— zł od tony.

Izba Urzędująca w Warszawie zwróciła się do Gazowni w Ełku z prośbą o zarezerwowanie całej posiadanej ilości smoły pogazowej dla Izb Przemysłowo-Handlowych i dla Zawodowego Związku Wytwórców Papy.

Zamówienia zainteresowanych przedsiębiorstw należy kierować do Zjednoczenia Energetycznego Okręgu Białostockiego Gazownia w Ełku powołując się na ich pismo w tej sprawie.

Handel zagraniczny

BELGIA

„BELMONDEX" — E. Joppart 8, Av. Léon Darte, Heverlé (Louvain) — serwisy stołowe i do herbaty, diamenty do szkła, różne drobne narzędzia.

SZWAJCARIA

Olivier Berger — Zürich, Tödistrasse 5 — bakelitowe oprawki do ołówków automatycznych, „Ananazym" — środek przeciwko chorobom zakaźnym, zegary elektryczne.

„TRACOMME" S. A. — Genéve 11, rue du Mont Blanc — plastelina.

CZECHSŁOWACJA

SAGITTA, Polak & Lukesle, Pardubice — ołówki automatyczne, pióra wieczne, galanteria dla palaczy.

FRANCJA

J. Descours 79, rue de Paris, 79 Gretz (S. — &-M.) — pomadki do ust „Rellier".

Dourthe Frères Château Maucaillou à Moulis—Médoc (Gironde) — wina bordoskie.

Firmy powyższe interesują się wymianą z Polską.

Formularze i przybory
stale na składzie

Orga KSIĘGOWOŚĆ PRZEBITKOWA

POZNAŃ - 27 Grudnia 16
Telefon 32-60

Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem

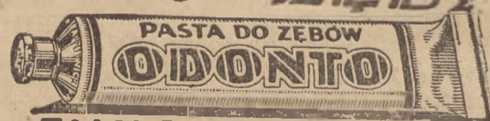
Adres dla zwrotu: Administracja „Tygodnika Gospodarczego" Księgarnia Wilak, Poznań Kantaka 10

Introligatorskie
oraz pudełkarskie maszyny do szycia drutem, do zaginania, perforowania, drut introligatorski
„INTERPRINT" Bronisław S. Szczepski
Warszawa, ulica Marszałkowska 137
Telefon 825-22

Maszyny biurowe
Zakup - Sprzedaż - Naprawa
RE-MA
Poznań, Św. Marcin 5
(przy Placu Hoovera) — Telefon nr 44-07

ŚNIEŻNO BIAŁE ZĘBY

FALKIEWICZ - POZNAŃ

MEBLE BIUROWE
oraz kompletne pokoje i oddzielne sztuki
poleca okazyjnie
Magazyn Mebli ST. JANIAK
Poznań, Rybaki 6, w podwórzu - Tel. 49-56

Bilanse prawidłowo
ustawia Biuro Rachunkowości
H. Szczerkowski
Poznań, ulica Skarbowa nr 14
TELEFON 38-71

MASZYNY — ARTYKUŁY BIUROWE
WARSZTAT NAPRAWY

Wacław Ronowski i S-ka
Poznań, ul. Mielżyńskiego 19.
Tel. 43-25

CENTRALA SANITARNA
T. KORYTOWSKI
Poznań, Marcinkowskiego 19, I. p. — Telefon 21-25
Aparatury medyczne, narzędzia chirurgiczne, artykuły gumowe, meble lekarskie i wszelkie opatrunki.

Opakowania i kartony dla przemysłu spożywczego, cukierniczego i chemicznego wykonuje
Wytwórnia Opak. Pap. i Tektur.
właśc.: J. POMIN
Poznań, ul. Mylna 24
Telefon 94-11 Telefon 94-11

Pompy
Armatury
Artykuły techniczne
poleca
S. DUCHOWSKI, Poznań
MIELŻYŃSKIEGO 16 — TELEFON 32-26

Cena ogłoszeń: za 1 mm na stronie 4-łamowej zł 15,—
Ogłoszenia przyjmuje dla instytucji i przedsiębiorstw państwowych oraz firm pozostających pod zarządem państwowym „P.A.P." Polska Agencja Prasowa, Poznań, Sew. Mielżyńskiego 8 — telefon 42-63.

Redakcja: Izba Przemysłowo-Handlowa w Poznaniu, ulica Mickiewicza 31
Tel.: 78-62, 23-65, 23-66

Ogłoszenia przyjmuje „PAR" Polska Agencja Reklamy, Fr. Krajna, Poznań, Fr. Ratajczaka 7. Tel. 30-80 i 91-58 i oddziały Kraków, Rynek Główny 46 — Tel. 503-66
Bydgoszcz — Al. 1 Maja 16. Tel. 17-66
Toruń — ul. Mało Garbary 2
Katowice — Warszawska 23, skr. poczt. 790. — Tel. 344-08.

Administracja: Księgarnia Wilak Poznań, ul. Kantaka 10 — Tel. 44-40
Konto P. K. O. — V - 4085
Cena numeru 30,—zł, prenumerata kwartalna 300,— zł

Odbito czcionkami Drukarni Wydawniczej Fr. Krajna, Sp. z o. o., Poznań ul. Strzałowa 2a K - 0179